

Benaurances per a agnòstics

ASSAIG, 94

Francesc Torralba

BENAUANCES
PER A AGNÒSTICS

FRAGMENTA EDITORIAL

Publicat per FRAGMENTA EDITORIAL
Plaça del Nord, 4
08024 Barcelona
www.fragmenta.cat
fragmenta@fragmenta.cat

Col·lecció ASSAIG, 94

Primera edició MARÇ DEL 2024

Direcció editorial IGNASI MORETA
Assistents de producció CLARA ESTRADA / JÚLIA RIERA
Disseny de la coberta FRANCESC MORETA

Impressió i relligat ROMANYÀ VALLS, S. A.

© 2024 FRANCESC TORRALBA ROSELLÓ
pel text

© 2024 FRAGMENTA EDITORIAL, S. L. U.
per aquesta edició

Dipòsit legal B. 4889-2024
ISBN 978-84-10188-07-5

RESERVATS TOTS ELS DRETS

ÍNDEX

<i>Pròleg. El goig de retrobar-se</i>	7
I Descreguts, escèptics, cínic	25
II Esperances mundanes	45
III Espurnes de veritat	65
IV ¿Un Déu empàtic?	85
V Felicitat imperfecta	105
VI ¿Benaürats els pobres?	127
VII ¿Benaürats els que ploren?	153
VIII ¿Benaürats els humils?	173
IX ¿Benaürats els que tenen fam i set de ser justos?	191
X ¿Benaürats els nets de cor?	207
XI ¿Benaürats els que treballen per la pau?	223
XII ¿Benaürats els perseguits pel fet de ser justos?	243
XIII ¿Benaürats els que, per causa de Jesús, són insultats, perseguits i calumniats?	259
XIV L' hora dels adeus	271
<i>Bibliografia de referència</i>	283

PRÒLEG

EL GOIG DE RETROBAR-SE

I

ESTIMAT GUILLEM,

em va fer gràcia retrobar-te després de tants anys. La veritat és que em feia mandra anar al sopar. Tenia, fins i tot, certa angoixa. Aquests sopars de curs m'imposen, però no m'hi podia negar. També sentia curiositat per veure com estàvem tots després de tants anys.

Si no vaig errat, vam acabar el vuitè d'EGB als catorze anys. D'això en fa quaranta. El número rodó era un bon pretext per retrobar-nos. Calia, però, que algú posés fil a l'agulla, fes arribar la convocatòria a tots els companys i reservés una taula en un restaurant. No podria ser ningú més que la Sílvia. Ja aleshores tenia un gran talent per al lideratge i ho va tornar a aconseguir.

Des d'aleshores tu i jo no ens havíem tornat a veure. De tota la colla, només he mantingut el contacte amb l'Enric per qüestions professionals, però la resta havien desaparegut totalment del meu horitzó mental. Això de retrobar-nos m'ha remogut per dins. M'han vingut records de tota mena i he reviscut episodis que semblen d'una altra vida. I, no obstant això, són d'aquesta vida.

Vam acabar el curs vint-i-sis, però al sopar només vam venir dinou. És lògic. Després d'aquell any, va començar la diàspora. Ens vam haver de separar. L'escola només oferia estudis fins a vuitè. Alguns van anar a l'institut del barri, altres a l'escola concertada; la majoria vam fer batxillerat, però alguns —pocs— van fer formació professional. El cas és que després de compartir l'aula més de vuit anys, ens vam separar i no ens havíem tornat a veure.

Érem dinou. Déu-n'hi-do l'èxit de la convocatòria. Cal tenir en compte que alguns treballen fora, alguns viuen a l'estranger, i no és fàcil venir per a un sopar a Barcelona un dia entre setmana. Altres no se'n deurién assabentar.

Després hi ha els absents, els que, malauradament, ja no hi són. Quan penso que alguns companys de pati ja han mort, sento verdadera pena. La mort sempre introdueix una nota de seriositat, de perplexitat, d'estupefacció en la vida. Ja no hi són ni hi seran més. Ningú no en va parlar, però els vam trobar a faltar. Quan algú del teu curs ja no hi és, prens consciència que podries ser tu l'absent i t'adones fins a quin punt és valuós i fràgil això d'estar viu.

En arribar al restaurant tenia un munt de dubtes. La primera por era si seria capaç de reconèixer tots els companys de la classe. Alguns rostres m'eren molt familiars, però altres havien canviat tant que no era capaç d'encaixar-los amb aquella imatge mental que tenia al cap.

Vaig saludar dues o tres persones que no sabia realment qui eren, però em va semblar una descortesia preguntar-ho i vaig seguir el fil de la conversa. Un d'ells donava per fet que jo sabia qui era i no volia desil·lusionar-lo. Estava tan entusiasmada de retrobar-me i em va abraçar amb tanta força que vaig optar per callar. Potser a algú li va passar el mateix amb

mi. A tu et vaig reconèixer de cop. Havíem compartit molt de temps junts, moltes batalles dins i fora de l'aula, i havíem fet molts deures plegats tant a casa teva com a la meva.

Ens hem fet grans.

El temps no perdona i passa factura. Alguns calbs, altres amb panxa. N'hi havia alguns amb clares seqüeles d'alguna malaltia. La pell no perdona; els ossos tampoc. A partir dels cinquanta, les arrugues adquireixen un protagonisme inusual en els rostres. Mentre observes la cara dels teus amics, entreveus aquella faç d'infant que ha quedat fixada en la memòria com un record pàllid.

El primer contacte a les portes del restaurant va ser inquietant. Les preguntes de cortesia van fer acte de presència per trencar el glaç: família i feina. Són dos recursos habituals, però perillosos. Hi ha qui contesta amb un monosíl·lab i et deixa sense més repertori per salvar el silenci inicial, però hi ha qui agafa la paraula i t'explica, fil per randa, totes les aventures i desventures dels seus tres fills.

Després vam entrar cap endins i calia escollir un bon lloc per seure. Aquest moviment és decisiu i calia ser murri. Depèn d'on seguis, pots patir un autèntic viacrucis. Hi ha qui aprofita l'ocasió per buidar el pap al seu veí i deixar-li anar tots els drames que viu: la separació traumàtica amb la seva dona, la lluita per la custòdia dels fills, el suplici del fill adolescent que va a la seva, la dèria de la nova parella de vint-i-cinc anys que desitja ser mare..., i tot això amenitzat amb consideracions intempestives sobre l'economia global, el destí de la guerra d'Ucraïna, l'enèsima crisi del govern i la inflació.

No saps qui serà el torturador de la nit; per això cal buscar recer en algun refugi segur, i vaig optar per acostar-me

cap a tu. També hi ha el convidat de pedra que no obre la boca. Li vas suggerint temes, però tots acaben amb punts suspensius, perquè no hi ha resposta o, en el cas que n'hi hagi, és lacònica i contundent: sí, no; bé, malament.

Entre el bocamoll i el mut, tinc clar per qui m'inclino, però volia evitar tant l'un com l'altre i gaudir d'aquell sopar de quaranta anys.

Si no m'equivoco, tu també estaves insegur, et vaig veure vacil·lant i, com aquell qui no vol, vas seure al meu costat, buscant complicitat en mi. El cas és que vam salvar-nos mútuament dels torturadors de sopars.

No ho havia previst ni imaginat, però vam gaudir molt de la conversa. Després del tempteig inicial i de posar-nos mútuament al dia, vam transitar cap a temes de fons, temes que són molt improbables en un sopar d'aquestes característiques.

Recordo que, en acabar, alguns vam anar a prendre una copa en un bar musical proper. Vam quedar-nos mitja dotzena. Allí és on vam començar a parlar a fons del treball, del temps, de la vida, dels somnis trencats i de les il·lusions pendents. Es va crear un clima interessant i la conversa va ser molt animada.

Tu i jo vam emplaçar-nos a seguir-ne parlant, i justament per això t'escric. No sempre tens la sort de trobar-te amb un interlocutor intel·ligent, bon conversador i amb ganes d'anar a fons. Per això t'escric, per seguir el fil de la nostra conversa. Hi ha molts temes que van quedar pendents.

Potser pensaràs que en faig un gra massa i que és millor deixar-ho córrer. Qui sap si ens tornaran a convocar a un sopar de cinquanta anys. Si no et ve de gust entrar en aquest bosc, no passa res, continuem com abans, cadascú fent el seu

camí i tal dia farà un any, però, si et ve de gust passejar per aquests territoris, estirar el fil de la conversa i sincerar-nos, ja saps on soc.

Una abraçada,

FRANCESC

II

ESTIMAT FRANCESC,

també tenia ganes d'escriure't i de reprendre la nostra conversa. Abans, però, d'entrar en matèria, deixa que et faci arribar, com tu has fet, les meves impressions del sopar.

També jo tenia certa por en aproximar-se el dia de la trobada. Por de no saber què dir després de tants anys de no veure'ns; de no reconeixè'ns els uns als altres. Sentia, tanmateix, molta il·lusió, ganes que arribés el dia, per saber què havia sigut de cadascú de nosaltres, per quins viaranys ens havia portat la vida.

Va ser una trobada agradable, plena de converses creuades. Algunes superficials, altres profundes. També a mi m'han quedat ganes d'estirar el fil d'algunes converses tallades i d'endreçar alguns pensaments que van anar sortint de manera improvisada i sobre els quals no he pogut meditar prou.

No sé si estaràs d'acord amb mi, però, després del sopar vaig arribar a una conclusió que vull compartir amb tu. La vida ens ha canviat, però menys del que sembla. Ens hem fet grans. Els nostres temes de conversa han canviat radicalment des del pati d'escola. Hem entrat en allò que en diuen la *maduresa de la vida*, el temps de la responsabilitat i dels compromisos. Els nostres cossos són diferents de quan vam